

Súd: Mestský súd Bratislava IV
Spisová značka: B1-3C/7/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1120202311
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 06. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Vladimír Sedmohradský
ECLI: ECLI:SK:MSBA4:2023:1120202311.6

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Mestský súd Bratislava IV sudcom Mgr. Vladimírom Sedmohradským v spore žalobkyne 1: P. Š., A. XX.XX.XXXX, W. U. A. X, XXX XX W. a žalobkyne 2: G. T. C., A. XX.XX.XXXX, W. U. A. X, XXX XX W., obe zastúpené Mgr. Marián Hrbáň, advokát, so sídlom Jelačičova 1, 821 08 Bratislava, IČO: 42 179 777, proti žalovanému 1: Základná škola s materskou školou M. R. Štefánika, so sídlom Grösslingová 48, 811 09 Bratislava, IČO: 31 810 993, zastúpený Právne centrum, s.r.o., Mýtňa 42, 811 05 Bratislava, IČO: 36 698 873, a žalovanému 2: Mestská časť Bratislava - Staré Mesto, so sídlom Vajanského nábrežie č. 3, 811 02 Bratislava, IČO: 00 603 147, o zaplatenie náhrady škody vo výške 7.907,80 EUR s príslušenstvom, takto

rozhodol:

I. Žalovaný 1 a žalovaný 2 sú do 3 dní od právoplatnosti rozsudku povinní zaplatiť žalobkyni 1 sumu 5.373,09 EUR spolu s úrokom z omeškania 5% ročne zo sumy 5.373,09 EUR odo dňa 25.01.2020 do zaplatenia.

II. Žalovaný 1 a žalovaný 2 sú do 3 dní od právoplatnosti rozsudku povinní zaplatiť žalobkyni 2 sumu 1.249,45 EUR spolu s úrokom z omeškania 5% ročne zo sumy 1.249,45 EUR odo dňa 25.01.2020 do zaplatenia.

III. Vo zvyšnej časti súd žalobu zamieťa.

IV. Žalobkyni 1 priznáva proti žalovaným nárok na náhradu trov konania v rozsahu 61%.

V. Žalobkyni 2 priznáva proti žalovaným nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%.

odôvodnenie:

1. Žalobou doručenou súdu dňa 25.01.2020 sa žalobkyne domáhali, aby súd uložil žalovanému 1, alebo alternatívne žalovanému 2, povinnosť zaplatiť žalobkyni 1 z rôznych titulov spoločne sumu 6.658,35 EUR, a žalobkyni 2 z titulu náhrady škody 1.249,45 EUR, a zároveň aby z oboch súm uložil príslušnému žalovanému povinnosť zaplatiť úroky z omeškania vo výške 5% ročne odo dňa podania žaloby do zaplatenia. Keďže medzi textom žaloby a znením žalobného návrhu bol zjavný nesúlad, súd na pojednávaní konanom dňa 14.04.2023 pripustil zmenu žaloby tak, že žalobkyňa 1 požadovala od žalovaných alternatívne celkovú sumu 6.676,14 EUR. Žalobkyne taktiež požadovali náhradu trov konania.

2. Žalobkyňa 1 je maloletou osobou zverenou rozsudkom Okresného súdu Bratislava II č.k. 59P/29/2014-68 zo dňa 10.11.2014 do náhradnej osobnej starostlivosti žalobkyne 2 (č.l. 22), ktorá za ňu z tohto titulu bola v konaní oprávnená konať (§ 68 ods. 1 CSP).

3. Žalobkyne žalobu odôvodnili tým, že dňa 25.01.2018 sa v priestoroch žalovaného 1 na L. XX v W. v šatni pri prezliekaní žalobkyne 1 uvoľnil radiátor, ktorý spadol a pri páde zachytil žalobkyňu 1, čím jej spôsobil trieštvivú zlomeninu pravej stehennej kosti a ďalšie menšie zranenia. V dôsledku týchto zranení bola žalobkyňa 1 viackrát hospitalizovaná, a celková doba liečenia trvala až do 30.07.2018. Tým jej vznikol nárok na bolestné vo výške 5.470,- EUR a liečebné náklady vo výške 209,20 EUR. Taktiež z tohto dôvodu nemohla navštevovať materskú školu, a v rámci predškolskej prípravy jej vznikla škoda v celkovej výške 996,94 EUR. Zároveň bolo nevyhnutné, aby sa o žalobkyňu 1 v dôsledku jej zdravotného stavu starala žalobkyňa 2, čím jej vznikla strata na príjme vo výške požadovanej žalobou.

4. Žalovaný 1 žiadal žalobu zamietnuť z dôvodu absencie jeho pasívnej vecnej legitímácie, keďže nie je vlastníkom budovy, v ktorej sa stal úraz a v čase úrazu nebola žalobkyňa 1 pod jeho dohľadom. Ďalej uviedol, že z jeho strany nedošlo k žiadnemu porušeniu právnej povinnosti, a teda nemôže v zmysle § 420 ods. 1 Občianskeho zákonníka niesť za úraz žalobkyne 1 zodpovednosť. Taktiež tvrdil, že žalobkyňa 1 si úraz spôsobila sama, nakoľko na pád radiátora bola aj podľa znaleckého posudku potrebná prídavná sila a samotná žalobkyňa 1 vypovedala, že sa pri prezliekaní o radiátor oprela. Rovnako spochybnil jednotlivé nároky oboch žalobkýň ako nedôvodné.

5. Žalovaný 2 taktiež žiadal žalobu zamietnuť pre jeho nedostatok pasívnej vecnej legitímácie, nakoľko nevykonával správu a údržbu budovy. Navyše žiadal žalobu zamietnuť aj z toho dôvodu, že v čase výstavby budovy nemal k tejto žiadne vlastnícke právo, a teda nemôže za prípadnú nesprávnu montáž radiátora niesť zodpovednosť. Žalobu žalobkyne 2 žiadal zamietnuť aj z toho dôvodu, že žiadny právny predpis neukladá povinnosť uhrádzať žalobkyňi 2 v prípade úrazu zverenej osoby náhradu straty na príjme. Obaja žalovaní nakoniec žiadali žalobu zamietnuť aj z toho dôvodu, že v čase úrazu bola žalobkyňa 1 pod dohľadom občianskeho združenia FitKids Bratislava, ktoré malo priestory žalovaného 1 prenajaté na krúžok - pohybovú prípravu. V neskorších podaniach žalovaní svoju argumentáciu ešte rozšírili. K jednotlivým argumentom žalovaných sa súd vyjadruje v ďalšom texte tohto rozsudku.

6. Medzi stranami nebolo sporné, že v priestoroch užívaných žalovaným 1 došlo k úrazu žalobkyne 1. Súd tak v prvom rade posudzoval, aký typ zodpovednosti za škodu a vo vzťahu k akému subjektu prichádza v danom prípade do úvahy, a dospel k záveru, že zodpovedným subjektom, a teda zároveň pasívne legitimovaným subjektom v konaní, sú obaja žalovaní.

7. Súd je toho názoru, že pri aplikácii právnych predpisov na tento typ zodpovednosti nie je triviálna, keď do úvahy prichádza tak objektívna zodpovednosť za škodu spôsobenú prevádzkovou činnosťou v zmysle § 420a Občianskeho zákonníka, resp. objektívna zodpovednosť na základe nároku na náhradu škody v zmysle § 144 ods. 1 písm. o) zákona č. 245/2008 Z.z. o výchove a vzdelávaní (školský zákon), ale aj subjektívna zodpovednosť za porušenie právnej povinnosti v zmysle § 420 Občianskeho zákonníka. Súd však nakoniec dospel k záveru, že v danom prípade nejde o zodpovednosť za prevádzkovú činnosť, nakoľko toto ustanovenie sa primárne vzťahuje na výkon podnikateľskej činnosti, a nebolo teda cieľom zákonodarcu postihovať týmto typom zodpovednosti aj školy a školské zariadenia. Súd taktiež vychádzal z právneho názoru vyjadreného v rozsudku Krajského súdu v Trnave sp. zn. 9Co/99/2019 (č.l. 175 až 184), v ktorom tento súd dospel k záveru, že v prípade školského úrazu (v danom prípade vyplývajúceho z konania žiakov) ide o zodpovednosť za porušenie právnej povinnosti podľa § 420 Občianskeho zákonníka, a nie zodpovednosť podľa § 144 ods. 1 písm. o) školského zákona, keďže tento podľa názoru Krajského súdu v Trnave nemožno považovať za osobitnú úpravu náhrady škody za školský úraz.

8. Súd teda vychádzal z toho, že v danom prípade je potrebné aplikovať zodpovednosť za škodu spôsobením právnej povinnosti v zmysle § 420 Občianskeho zákonníka, a to konkrétne porušenie povinnosti počínať si tak, aby nedochádzalo ku škode na zdraví a na majetku podľa § 415 Občianskeho zákonníka. V prípade aplikácie § 420 Občianskeho zákonníka je potom nevyhnutné, aby bolo preukázané zavinené porušenie právnej povinnosti, vznik škody a príčinná súvislosť medzi porušením právnej povinnosti a vzniknutou škodou. Súd tak v prvom rade pristúpil k skúmaniu subjektu, ktorý mal v prejednávanej veci prevenčnú povinnosť.

9. Takúto prevenčnú povinnosť má vo vzťahu k radiátorom umiestneným v priestoroch školských šatní tak vlastníkom budovy ako aj subjekt zodpovedný za správu a údržbu budovy. Vlastníctvo budovy zo strany žalovaného 2 nebolo v konaní sporné. V prípade vlastníka budovy súd nemal o jeho zodpovednosti pochybnosti. Už z čl. 20 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky vyplýva, že vlastníctvo zaväzuje, a výkon

vlastníckeho práva okrem iného nesmie poškodzovať ľudské zdravie. V zmysle § 123 Občianskeho zákonníka je vlastníkom v medziach zákona oprávnený predmet svojho vlastníctva držať, užívať, požívať jeho plody a úžitky a nakladať s ním; implicitne z tohto ustanovenia vyplývajú taktiež povinnosti vlastníka vo vzťahu k ním vlastnenej veci, resp. jeho zodpovednosti za túto vec. Na vlastníka veci sa bezpochyby primárne vzťahuje § 415 Občianskeho zákonníka, ktorý upravuje povinnosť počínať si tak, aby nedochádzalo ku škodám na zdraví, na majetku, na prírode a životnom prostredí.

10. Súd sa v tomto smere stotožnil s právnym názorom Krajského súdu v Prešove, ktorý v rozsudku v konaní sp. zn. 23Co/3/2020 zo dňa 26.01.2021 (č.l. 362 až 366) dospel k záveru, že ani uzatvorenie nájomnej zmluvy so správcom budovy, ktorej predmetom bude výslovne aj povinnosť spravovať budovu a vykonávať jej údržbu, vrátane zimnej údržby, nezbavuje vlastníka budovy zodpovednosti za túto údržbu, a zodpovednosť vlastníka budovy nemožno ani v tomto prípade vylúčiť. Súd okrem iného argumentoval tým, že opačný prístup by mohol neprimerane sťažiť prístup poškodeného k náhrade škody, nakoľko vlastníkom budovy by takto mohol zodpovednosť delegovať na tretie osoby. Zodpovednosť vlastníka budovy tak nemožno vylúčiť ani nájomnou zmluvou, ani obdobným spôsobom, t.j. napr. len odovzdaním budovy do užívania tretej osobe, ako je tomu v tomto prípade (viď ods. 12 nižšie).

11. Zodpovednosť žalovaného 2 ako vlastníka budovy je zároveň zrejماً aj z praktických krokov, ktoré žalovaný 2 vo vzťahu k radiátorom v budove vykonal. Z objednávky č. 286/2018 zo dňa 16.03.2018 vystavenej žalovaným 2 ako odberateľom, spoločnosti Technické služby Starého Mesta, a.s. ako dodávateľovi (č.l. 738) vyplýva, že na základe cenovej ponuky zo dňa 13.02.2018 si žalovaný 2 objednal uchytenie radiátorov v budove MS a ZŠ L. z čoho je zrejماً, že uchytenie radiátorov pokladal za svoju zodpovednosť ako vlastníka budovy. Tento krok žalovaného 2 nasledoval potom, ako po úraze žalobkyne 1 skontroloval ostatné radiátory v budove a zistil viaceré nedostatky (viď ods. 17 nižšie).

12. Súd však zároveň dospel k záveru, že prevenčnú povinnosť vo vzťahu k škodám spôsobeným pádom radiátora má aj správca budovy, resp. subjekt, ktorý vykonáva v budove údržbu. Súd v tomto smere vykonal dokazovanie Zmluvou o bezodplatnom prevode nehnuteľností do vlastníctva mestských častí č. 248804611100 uzatvorenej medzi Hlavným mestom SR Bratislavou ako predávajúcim a žalovaným 2 ako kupujúcim, na základe ktorej sa stal žalovaný 2 vlastníkom budovy školy na L. XX (č.l. 140 až 143) a zriaďovacou listinou zo dňa 31.08.2004 a jej dodatkov (č.l. 245 až 247), z ktorej vyplýva, že žalovaný 1 bol zriadený žalovaným 2. Obaja žalovaní zároveň v konaní tvrdili, že k užívaniu budovy patriacej žalovanému 2 žalovaným 1 neexistujú iné písomné dokumenty. Súd tak pri posudzovaní vzájomného vzťahu oboch žalovaných, resp. konkrétnej zodpovednosti jedného z nich pri správe a údržbe budovy, vychádzal z tvrdení oboch žalovaných.

13. Žalovaný 2 vo svojom vyjadrení zo dňa 07.05.2021 (č.l. 147) uviedol, že v rámci starostlivosti o budovu vykonáva opravy väčšieho rozsahu, ktoré sa financujú z kapitálových výdavkov a odstraňuje havárie. Pokiaľ ide o bežnú údržbu budovy, údržbu rieši škola vo vlastnej réžii. V zhode s ním žalovaný 1 vo vyjadrení zo dňa 10.05.2021 (č.l. 155) uviedol, že vykonáva riadnu údržbu budovy vo vlastnej réžii, a takisto kontrolu zariadení a vnútorného vybavenia budovy, pričom iba potrebu väčších opráv rieši v súčinnosti so žalovaným 2. Taktiež osobitne uviedol, že jej zamestnanec - školník - pravidelne vykonáva kontrolu radiátorov. Bez ohľadu na vyjadrenie oboch žalovaných súd uvádza, že vo všeobecnosti je to školník, ktorý v budove školy zodpovedá za bežnú údržbu, ktorá nepochybne zahŕňa riadne upevnenie svietidiel, umývadiel, WC, okien, radiátorov a pod.

14. Na základe uvedených skutočností súd ustálil, že prevenčnú povinnosť vo vzťahu k zariadeniam nachádzajúcim sa v budove školy má aj žalovaný 1, nakoľko je to žalovaný 1, ktorý má podľa vnútorného vzťahu medzi žalovanými zodpovednosť za prevádzku a údržbu budovy, pričom bežná prevádzka a údržba radiátorov nepochybne spadá pod túto zodpovednosť. Súd zdôrazňuje, že v medzi oboma žalovanými je veľmi špecifický vzťah, z ktorého je vzhľadom na absenciu jednoznačnej zákonnej úpravy a absenciu jednoznačných písomných dohôd medzi oboma žalovanými, možné zodpovednosť v konkrétnych prípadoch určiť len s ťažkosťami, avšak táto skutočnosť nemôže byť na ťarchu tretím osobám. Vzhľadom na nastavené pravidlá, ktoré podľa vyjadrení oboch žalovaných títo rešpektujú, súd dospel k záveru, že zodpovednosť za údržbu radiátorov má žalovaný 1. Súd pre úplnosť uvádza, že v posledných vyjadreniach žalovaného 1, najmä vo vyjadrení zo dňa 15.06.2023 (č.l. 729 až 735) žalovaný 1 už tvrdil, že nemá žiadnu zodpovednosť za správu a údržbu budovy, avšak toto jeho vyjadrenie je v zjavnom rozpore s jeho pôvodnými vyjadreniami v konaní (viď ods. 13 vyššie), ako aj s v konaní

preukázanou realitou. Súd taktiež uvádza, že zodpovednosť subjektu zodpovedného za údržbu budovy nie je v rozpore ani s vyššie uvedeným rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp. zn. 23Co/3/2020, ktorým žalovaný 1 argumentoval, nakoľko v odseku 18 citovaného rozhodnutia súd explicitne uvádza, že odvolací súd nespochybňuje argumentáciu súdu prvej inštancie pokiaľ ide o možnú pasívnu legitimáciu v spore o zodpovednosť za škodu aj na strane nájomcu budovy (čl. 365). Súd len poukázal na to, že zároveň nemožno vylúčiť zodpovednosť vlastníka budovy; možnú paralelnú zodpovednosť nájomcu jednoznačne pripustil.

15. Súd následne skúmal, či vo vzťahu k predmetnému radiátoru došlo k porušeniu preventívnej povinnosti. Vychádzal pritom z dokazovania Uznesením Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Bratislave 1 ČVS:ORP-731/1-VYS-B1-2018 o prerušení trestného stíhania zo dňa 12.09.2018 (č.l. 30 až 35), ktoré cituje Znalecký posudok č. 9/2018 znalkyne Ing. Ivety Onderovej, v ktorom znalkyňa v odpovedi na otázku č. 3 jednoznačne konštatuje, že „radiátor musel byť nestabilný a pohyblivý na dotyk“, pričom zároveň dodáva, že tento stav musel byť odhalený pri bežne vykonávanej údržbe, napr. pri odvzdušnení radiátorov. Znalekyňa taktiež v odpovedi na prvú otázku konštatovala, že príčinou uvoľnenia radiátora bolo nesprávne ukotvenie horných konzol, a úplná absencia ľavej hornej konzoly. Zo záverov znalkyne je teda zrejmé, že nebezpečenstvo vyplývajúce zo zlého upevnenia radiátora bolo možné pomerne jednoducho zistiť. Súd teda dospel k záveru, že preventívna povinnosť správcu budovy bola jednoznačne porušená. Na tejto skutočnosti nič nemení ani (v konaní nepreukázané) tvrdenie žalovaného 2 na pojednávaní konanom dňa 27.06.2023, že daný radiátor nemohol byť odvzdušňovaný, keďže nemá odvzdušňovacie ventily.

16. Súd navyše zdôrazňuje, že závery týkajúce sa nedostatočnej prevencie žalovaných sú logické je možné k nim dospieť bez ohľadu na závery znaleckého posudku. Súd pokladá za mimoriadne nepravdepodobné, že by (hoci aj hypoteticky silné) opretie sa o radiátor alebo jeho potiahnutie 6-ročným dievčaťom mohlo spôsobiť jeho pád v prípade, ak by bol pevne uchytený, resp. že by sa radiátor, ktorý za týchto okolností spadne, mohol inak javiť skúsenej dospelšej osobe spôsobilaj na údržbárske práce, ako dostatočne pevne pripevnený.

17. V citovanom uznesení o prerušení trestného stíhania sa navyše na str. 2 (č.l. 31) uvádza, že v konaní bola vypočutá aj riaditeľka žalovaného 1 Mgr. P. M., ktorá okrem iného uviedla, že so školníkom kontrolujú priestory školy, ktoré prechádzajú, pričom predmetný radiátor nijako netrčal a bol v jednej úrovni ako vedľajší radiátor. Následne však uviedla, „po tomto páde všetky radiátory prešli a zistili, že niektoré sa hýbu. Zriaďovateľovi Mestskej časti Staré Mesto dala toto na vedomie a upovedomila ho o tom, že je potrebné urobiť opatrenia, aby v budúcnosti k podobnému prípadu nedošlo“. Túto skutočnosť potvrdil aj školník žalovaného 1 p. H. O., ktorý v trestnom konaní uviedol, že „po tomto úraze bola vykonaná kontrola všetkých radiátorov, pričom boli zistené závady, tieto sa hlásili riaditeľke a došlo k ich výmene“. Z oboch týchto výpovedí pokladá súd za preukázané, že závady boli pri riadne vykonanej prevencii ľahko zistiteľné na väčšom množstve radiátorov, v dôsledku čoho je (aj vzhľadom na ostatné okolnosti) nepochybné, že nesprávne kotvenie, resp. nestabilitu radiátora bolo možné prevenciou odhaliť a bolo to povinnosťou oboch žalovaných - žalovaného 2 ako vlastníka budovy a žalovaného 1 ako subjektu zodpovedajúceho za správu a údržbu budovy.

18. Súd teda z uvedených dôvodov nepokladal za relevantnú časť výpovede školníka p. H. podľa ktorého (pred úrazom) vykonával pravidelnú vizuálnu kontrolu radiátorov a na predmetnom radiátore si nič nevšimol, resp. že vykonával aj väčšie kontroly počas letných prázdnin a revízie. Súd dospel k záveru, že bez ohľadu na to, či je uvedené vyjadrenie školníka pravdivé, došlo z jeho strany, resp. zo strany školy objektívne k zavinenému nedbanlivostnému porušeniu právnej povinnosti.

19. Žalovaní tvrdili, že žiadny žalovaný nemohol porušiť právnu povinnosť, nakoľko (i) na inštaláciu radiátora neexistovala technická norma a (ii) ak inštalácia nebola vykonaná v správne v súlade s odporúčaniami výrobcov, za túto montáž nemôžu zodpovedať, nakoľko budovu v čase montáže nevlastnili ani nespravovali. Súd konštatuje, že tieto skutočnosti neboli v konaní sporné, pričom neexistenciu technickej normy potvrdila aj znalkyňa Ing. Iveta Onderová. Tieto skutočnosti ale zároveň nie sú pre konanie relevantné, nakoľko porušenie preventívnej povinnosti žalovaných nespočívalo v nesprávnej montáži radiátora, ktorú nevykonali, ale v zanedbaní prevencie, keď nesprávne ukotvenie a nestabilitu radiátora nespozorovali a neriešili.

20. Z tohto dôvodu súd zamietol aj návrh žalovaného 1 prednesený na pojednávaní dňa 14.04.2023 na vykonanie dokazovania výsluchom p. P. W., externého technika BOZP, resp. výsluchom alebo písomným vyjadrením p. S. H., ktorý by mal byť súdnym znalcom v technickej oblasti. Žalovaný 1 navrhol tieto dôkazy v súvislosti s technickými nárokmi na montáž radiátorov, avšak vykonanie takéhoto dôkazu súd nepokladal za potrebné, nakoľko tieto skutočnosti neboli v konaní sporné. Rozhodujúcim faktorom je základná prevenčná povinnosť správcu budovy a vlastníka budovy vo vzťahu k nestabilnému radiátoru. Oba dôkazy súd zamietol aj z toho dôvodu, že neboli uplatnené včas, nakoľko tieto mohli byť uplatnené už vo vyjadrení oboch žalovaných k žalobe, resp. najneskôr v replike v zmysle § 167 ods. 4 CSP, pričom repliky obaja žalovaní v konaní predložili.

21. K argumentu oboch žalovaných o spoluzavinení poškodenej žalobkyne 1 súd uvádza, že vzhľadom na konštatovanie znalkyne o nestabilnosti radiátora pokladá tento za irelevantný. Rovnako by však súd nevyhodnotil toto tvrdenie za relevantné ani v prípade, ak by nebolo preukázané, že radiátor bol fyzicky nestabilný. Súd pokladá za neadekvátne tvrdenia žalovaných, prezentujúce 6-ročné dievča ako možného spoluvinníka pádu radiátora z toho dôvodu, že pri prezliekaní sa v šatni „baletilo“, pričom sa rukou zachytilo o radiátor, hoci „sa malo ísť do šatne iba prezúť“, čím naznačujú, že ide o nejaké neštandardné konanie žalobkyne 1. Súd dáva do pozornosti žalovaných, že v prípade detí v predškolskom veku je úplne bežné a štandardné, že nemajú rozumovú vyspelosť dospelých, a môžu sa pri prezúvaní oprieť o radiátor alebo ho aj rukou zatiahnuť. Ak však v takomto prípade dokážu pôsobením malej sily radiátor strhnúť, nie je to ich zodpovednosť, ale zodpovednosť správcu a vlastníka budovy. Súd súhlasí so záverom žalovaných, že tvrdenie žalobkyne 2, že pri radiátoroch treba počítať s tým, že sa budú viac fyzicky zaťažovať, resp. že sa na ne budú deti „vešať, sadáť si na ne, búchať do nich“ je prehnané, to však nič nemení na tom, že deti nemôžu byť zodpovedné za opretie sa o radiátor alebo jeho zatiahnutie. Súd taktiež zdôrazňuje, že je vylúčené, aby pri akejkoľvek bežnej činnosti mohlo dieťa na seba stiahnuť stabilne upevnený radiátor.

22. Žalovaný 1 v konaní taktiež argumentoval, že v čase vzniku úrazu nebola žalobkyňa pod dozorom pracovníčok žalovaného 1, ale pod dozorom občianskeho združenia FitKids Bratislava, ktoré v budove žalovaného 2 prevádzkovalo pohybový krúžok na základe nájmovej zmluvy so žalovaným 1 (č.l. 289 až 290). Súd však dospel k záveru, že táto skutočnosť na zodpovednosti žalovaných nič nemení. Hoci je zrejme, že za bezpečnosť detí v čase krúžku zodpovedajú jeho vedúci, táto zodpovednosť nie je neobmedzená a nemôže sa vzťahovať na prezliekanie detí v šatni, a to najmä nie v prípade, ak na prezliekajúce sa dieťa v šatni spadne radiátor. Súd navyše poukazuje na skutočnosť, že ani dozor pracovníkov FitKids Bratislava nebol zanedbaný, keďže člen združenia X. vo svojej výpovedi v trestnom konaní (č.l. 30) uviedol, že keďže žalobkyňa 1 nemala na začiatku krúžku vhodnú obuv, išiel s ňou do šatne sa prezúť. Zostal stáť vo dverách šatne, nakoľko ide o ťažké drevené dvere, a dieťa čiastočne videl. Keď sa žalobkyňa prezula, a išla sa postaviť, začul zvuk, a následne zistil, že žalobkyňu 1 privalil radiátor. Z výpovede svedka, ktorá nebola v konaní spochybnená, je tak zrejme, že štandardný očakávateľný dohľad združenie vykonalo, pričom toto združenie nemôže niesť zodpovednosť za to, že v budove, v ktorej prevádzkuje krúžok, je nestabilný radiátor. Na okraj súd dodáva, že aj z tejto výpovede je zrejme, že žalobkyňa 1 nemala čas ani priestor pri radiátore vykonávať nejakú neštandardnú aktivitu. Pre vylúčenie pochybností však súd zdôrazňuje, že zodpovednosť združenia FitKids Bratislava by nevznikla ani v prípade, ak by tréner nechal ísť žalobkyňu prezúť sa do šatne samú, nakoľko ani pri bezprostrednom dohľade nie je možné zabrániť pádu radiátora na dieťa, ak tento padne pri jeho zatiahnutí. Vzhľadom na skutočnosti uvedené vyššie sa súd ďalej nezaoberal ostatnými tvrdeniami oboch strán, týkajúcimi sa platnosti nájmovej zmluvy so združením FitKids Bratislava.

23. Na základe všetkých vyššie uvedených skutočností dospel súd k záveru, že zodpovednosť za úraz nesú v zmysle § 420 ods. 1 Občianskeho zákonníka v spojení s § 415 Občianskeho zákonníka spoločne žalovaný 1 a žalovaný 2.

24. Súd pre úplnosť konštatuje, že si je vedomý, že priznaním zodpovednosti za škodu oboch žalovaných nerozhodol doslovne v zmysle žalobného návrhu žalobkyň, ktoré v žalobe navrhli alternatívnu zodpovednosť žalovaných, t.j. povinnosť nahradiť škodu buď zo strany žalovaného 1, alebo zo strany žalovaného 2. Súd uvádza, že v zmysle § 216 ods. 1 CSP je síce viazaný žalobným návrhom, avšak nie je viazaný jeho doslovným znením, pričom prejednávaný prípad je typickou výnimkou zo zásady ne ultra petitem (porovnaj Molnár in Števec, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M. a kol. Civilný sporový poriadok. 2. vydanie. Komentár. Praha: C.H.Beck,

2022, s. 867 až 868). V konaní bolo zrejme, že žalobným návrhom žalobkýň je náhrada škody od ktoréhokoľvek žalovaného, vo vzťahu ku ktorému súd ustáli zodpovednosť za škodu a pasívnu legitímáciu. Súd tento postup pokladá za korektný, nakoľko aj z odôvodnenia súdu je zrejme, že určenie pasívne legitimovaného subjektu v tomto konaní nie je triviálnou právnou otázkou a žalobkyne nemožno sankcionovať za to, že nepredvídali možnosť spoločnej zodpovednosti oboch žalovaných. Z návrhu na začatie konania je zrejme, že sa zodpovednosti za škodu domáhali vo vzťahu k oboj žalovaným.

25. Po ustálení zodpovednosti oboch žalovaných a konštatovaní ich porušenia právnej povinnosti súd ďalej skúmal ostatné aspekty zodpovednosti za škodu, t.j. vznik samotnej škody a príčinnú súvislosť medzi porušením právnej povinnosti a vznikom škody.

26. Súd postupne skúmal jednotlivé nároky žalobkýň. Ako dôvodný vyhodnotil v prvom rade nárok žalobkyne 1 na bolesť v zmysle § 444 Občianskeho zákonníka v spojení so zákonom č. 437/2004 Z.z. o náhrade za bolesť a sťaženie spoločenského uplatnenia. Súd vykonal dokazovanie posudkom o bolestnom zo dňa 06.05.2019 vypracovaným MUDr. Igorom Bedérom, PhD, podľa ktorého bolo bolestné žalobkyne 1 ohodnotené počtom bodov 270, a ktorý nebol v konaní spochybnený (č.l. 55 alebo 537). Keďže v roku 2019 bola hodnota jedného bodu bola v zmysle Opatrenia Ministerstva zdravotníctva č. 20/2019 určená na 20,26 EUR, súd v súlade s návrhom žalobkýň priznal žalobkyňi 1 požadovanú sumu bolestného vo výške 5.470,- EUR.

27. Pri posudzovaní nároku žalobkyne 1 na plnenia súvisiace s úrazom súd zohľadnil aj plnenia, ktoré žalobkyňiam ponúkla spoločnosť Generali Poistovňa, pobočka poisťovne z iného štátu, IČO: 54 228 573, v ktorej mal žalovaný 1 uzatvorené poistenie pre prípad úrazu žiakov alebo zodpovednosti za škodu. Na základe návrhu žalovaných súd uložil uznesením č.k. 3C/7/2020-436 zo dňa 09.05.2023 tejto spoločnosti, aby súdu predložila všetky dokumenty súvisiace s poistnou udalosťou - úrazom žalobkyne 1. Poisťovňa na výzvu súdu reagovala podaním doručeným súdu dňa 18.05.2023 (č.l. 502 až 635). Súd vykonal dokazovanie prílohami tohto podania, a to najmä Oznamením poistnej udalosti z úrazového poistenia zo dňa 26.01.2018 (č.l. 534), poistením Školák zo dňa 01.10.2017 (č.l. 562 až 563) a poukazmi na výplatu zo dňa 29.01.2019 vo výške 40,00 EUR a 215,97 EUR (č.l. 601). Z vykonaného dokazovania súd ustálil, že na základe poistnej udalosti, ktorou bol pád radiátora na žalobkyňu 1, poukázala poisťovňa žalobkyňi 1 prostredníctvom poštových poukazov opakovane, naposledy dňa 05.02.2019 poistné plnenie vo výške 40,00 EUR a taktiež opakovane, naposledy dňa 05.02.2019 poistné plnenie vo výške 215,97 EUR. Tieto plnenia neboli žalobkyňou 2 prevzaté, čo žalobkyňa 2 potvrdila vo svojich písomných vyjadreniach, ako aj ústne na pojednávaní.

28. Neprevzatie plnení zdôvodnila žalobkyňa 2 tým, že plnenia sa jej zdali príliš nízke. Takýto argument je však z pohľadu súdu právne irelevantný, a neprevzatie poistného plnenia je výlučnou zodpovednosťou žalobkyne. Súd preto dospel k záveru, že v danom prípade ide o právne relevantnú procesnú obranu žalovaných a o celkovú sumu 255,97 EUR je nevyhnutné nárok žalobkyne 1 na vyplatenie bolestného znížiť.

29. Žalovaní okrem toho v konaní tvrdili, že žalobkyňa 1 je navyše zodpovedná za to, že poisťovní nepredložila ďalšie doklady, na základe ktorých mohla mať vyplatené ďalšie poistné plnenia. Túto námietku súd vyhodnotil ako nedôvodnú. Poisťovňa na základe sťažnosti žalobkyne 1 zo dňa 10.04.2019 (č.l. 575) poslala žalobkyňi 2 list zo dňa 29.04.2019 (č.l. 530), v ktorom jej oznámila, že poistnú udalosť rieši, a že požiadala poisteného (žalovaného 1) o doplnenie ďalších podkladov, pričom žalobkyňu 2 žiadnym spôsobom neinformovala, že ona sama má ešte predložiť nejaké doklady. Poisťovní bol následne doručený posudok MUDr. Igora Bédéra zo dňa 06.05.2019, avšak na základe tohto posudku poisťovňa zjavne neposkytla žalobkyňiam žiadne plnenie - naopak, pracovník poisťovne JUDr. D. emailom zo dňa 09.05.2019 informoval tajomníčku žalovaného 1, že nie je daná zodpovednosť žalovaného 1 za škodu, a teda nie je dôvod na poistné plnenie zo strany poisťovne (č.l. 511). Nakoniec poisťovňa už len listom zo dňa 28.01.2022 (č.l. 533) žalobkyňi 2 oznámila, že keďže nedoložila podklady týkajúce sa trvalých následkov úrazu, je jej prípadný nárok premlčaný. Tento list je však z pohľadu konania irelevantný, nakoľko žalobkyne sa v konaní nedomáhali akéhokoľvek plnenia z titulu trvalých zdravotných následkov žalobkyne 1. Zároveň bolo v konaní preukázané, že žalobkyne predložili všetky požadované podklady, avšak poisťovňa žalovaného 1 dospela k záveru, že nárok na poistné plnenie nie je daný.

30. Pokiaľ ide o liečebné náklady, súd vykonal dokazovanie dokladmi predloženými žalobkyňami v žalobe - prepúšťacími správami žalobkyne 2 po hospitalizáciách dňa 25.01.2018 až 27.01.2018 (č.l. 29) a dňa 09.05.2018 až 11.05.2018 (č.l. 41), lekáorskými správami zo dňa 02.02.2018 (č.l. 28), 16.02.2018 (č.l. 40), 15.03.2018 (č.l. 39), 18.05.2018 (č.l. 44), 21.06.2018 (č.l. 45) a 30.07.2018 (č.l. 46) a pokladničnými dokladmi (č.l. 56 až 67). Z týchto nákladov vyhodnotil ako nedôvodné náklady na krém Neovadiol v celkovej sume po zľave 50,14 EUR, kde žalobkyne ani pri výsluchu žalobkyne 2 na pojednávaní ani následne nepreukázali súvis medzi ich kúpou a zranením žalobkyne 1. Ostatné náklady súd považoval za preukázané, pričom rovnako pokladal za preukázanú aj príčinnú súvislosť medzi ich vznikom a porušením právnej povinnosti zo strany žalovaného 1. Súd pokladal za preukázané, že parkovné pri nemocnici, poplatok za pohotovosť, poplatok za ubytovanie sprevádzajúcej osoby (nakoľko žalobkyňa 1 mala v tom čase 6 rokov) a ostatné požadované náklady vznikli v priamej príčinnej súvislosti s úrazom žalobkyne 1. Súd teda priznal žalobkyňi 1 liečebné náklady vo výške 159,06 EUR (požadovaná suma 209,20 EUR - 50,14 EUR za nepriznané položky).

31. K argumentu žalovaných, že tieto náklady, resp. časť z nich nie je dôvodné uhrádzať žalobkyňi 1, keďže vznikli žalobkyňi 2 súd uvádza, že ide o prehnaný formalizmus zo strany žalovaných. Náklady z pohľadu žalobkyň mohli vzniknúť ktorejkoľvek z nich, nakoľko žalobkyňa je maloletá, a jej výdavky platí žalobkyňa 2. Je teda úplne bez významu, ktorá so žalobkyň si nárok na náhradu týchto nákladov uplatňuje.

32. Pri skutočnej škode súd vykonal dokazovanie predloženými dokladmi o zaplatení baterky a batérii (č.l. 68) a predškolských potrieb (č.l. 72). Z vykonaného dokazovania nepokladal za preukázané náklady na baterku a batérie v celkovej sume 20,22 EUR, ktoré žalobkyňa 2 zdôvodnila len tak, že ich potrebovala do nemocnice sprievod žalobkyne 1, keďže v nemocnici bolo večer zhasnuté. Túto skutočnosť súd nevyhodnotil ako dostatočnú, resp. zdôvodňujúcu nákup baterky, nakoľko baterka je bežnou súčasťou domácnosti a v prípade potreby je možné si krátkodobo svietiť aj mobilným telefónom. Žalobkyňa 2 tiež nezdôvodnila, prečo a v akých situáciách nemohla v nemocnici svietiť riadnym svetlom. Rovnako súd nevyhodnotil ako dôvodný nákup predškolských potrieb v sume 38,72 EUR, nakoľko v konaní nebolo sporné, že aj žalovaný 1 poskytol žalobkyňi 1 pracovné listy, resp. žalobkyne nepreukázali, z akého dôvodu bolo v dôsledku úrazu potrebné nakúpiť šlabikáre a iné pomôcky na predškolskú prípravu, a prečo by takéto pomôcky nebolo potrebné kúpiť, ak by žalobkyňa 1 pokračovala v predškolskej príprave u žalovaného 1.

33. Žalobkyňa 1 požadovala v žalobe taktiež úhradu náklady súvisiace s absolvovaním predškolskej dochádzky v centre BASIC n.o., v danom čase so sídlom Lazaretská 23, 811 09 Bratislava, v celkovej sume 938,- EUR, ktorá pozostávala z mesačných platieb vo výške po 250,- EUR za mesiac marec až máj 2018 a platby vo výške 188,- EUR za mesiac jún 2018, pričom tieto náklady preukazovala podpísanou prihláškou žalobkyne 1 do centra zo dňa 01.03.2018 (č.l. 73 až 74) a príjmovými dokladmi na vyššie uvedené sumy zo dňa 08.03.2018, 04.04.2018, 02.05.2019 a 13.06.2018 (č.l. 69 až 70). Pri posudzovaní dôvodnosti tohto nároku sa súd v prvom rade vysporiadal s dokazovaním skutočnosti, či po úraze dňa 25.01.2018 až do konca školského roku žalobkyňa 1 navštevovala žalovaného 1.

34. V konaní nebolo sporné, že žalobkyňa 1 žalovaného 1 nenavštevovala v období odo dňa 26.01.2018 až do 13.04.2018; sporné bolo obdobie od 16.04.2018 (pondelok) do 30.06.2018. Žalobkyňa 2 v žalobe tvrdila, že žalobkyňa 1 predškolskú dochádzku u žalovaného 1 už nemohla po úraze absolvovať, na pojednávaní konanom dňa 14.04.2023 explicitne vyhlásila, že tvrdenia žalovaného 1 ohľadom dochádzky žalobkyne 1 do škôlky v mesiacoch apríl až jún 2018 nie sú pravdivé a že žalobkyňa 1 materskú školu vôbec nenavštevovala až do konca júna 2018. V písomnom vyjadrení zo dňa 25.04.2023 už toto vyjadrenie zmenila, keď tvrdila, že žalobkyňa nastúpila do škôlky dňa 25.05.2018. V konaní tak ostalo sporné obdobie od 16.04.2018 do 25.05.2018.

35. Súd vykonal dokazovanie listinnými dôkazmi a výpoveďami svedkov. Z písomného potvrdenia zo dňa 06.09.2018 vydaného p. M., v danom čase zástupkyňou riaditeľa žalovaného pre materskú školu vyplynulo, že žalobkyňa 1 od 25.01.2018 do 25.05.2018 nemohla materskú školu navštevovať, nakoľko táto nebola spôsobená pre deti s obmedzeným pohybom (č.l. 76). Toto vyjadrenie korigovala pri svojom výsluchu ako svedkyne na pojednávaní dňa 09.05.2023, keď uviedla, že vyjadrenie je nepresné, nakoľko dátum 25.05.2018 sa vzťahuje až na schopnosť žalobkyne 1 navštevovať škôlku v plnom rozsahu (č.l. 433). V písomnom vyjadrení bývalej triednej učiteľky žalobkyne 1 p. U. zo dňa 10.09.2020 (č.l. 288) táto

uviedla, že žalobkyňa 1 začala škôlku opätovne navštevovať dňa 16.04.2018, a to najprv v doprovide žalobkyne 2, neskôr bez tohto doprovodu. Z evidencie dochádzky žalovaného 1 za mesiace január až jún (č.l. 307 až 309) vyplynulo, že žalobkyňa 1 mala žalovaným 1 evidovanú dochádzku do 25.01.2018 vrátane, potom až do dňa 13.04.2018 dochádzku evidovanú nemala, a následne odo dňa 16.04.2018 až do 29.06.2018 mala opäť evidovanú dochádzku, s výnimkou dní 07.05.2018 a 18.05.2018. K tomuto dôkazu sa vyjadrili ako svedkyne p. M. T. a p. U. X., ktoré zhodne uviedli, že žiak sa pokladá za prítomného a tak je aj evidovaný v evidencii dochádzky, ak nie je zákonným zástupcom nahlásená jeho neprítomnosť do 7.30 hod. daného dňa ráno (č.l. 433 až 434). Obe svedkyne teda potvrdili, že samotná skutočnosť, že žiak je evidovaný ako prítomný, v skutočnosti jeho fyzickú prítomnosť v materskej škole nepotvrďuje. Svedkyňa p. U. X. však zároveň uviedla, že si nie je istá, kedy žalobkyňa 1 opätovne začala dochádzku, ale pravdepodobne v polovici apríla. Rovnako sa vyjadrila aj svedkyňa M. T., pričom uviedla, že žalobkyňa 1 najprv školu začala navštevovať len v dopoludňajších hodinách a neskôr od 25.05.2018 v plnom režime. Uviedla, že sa tak stalo až po vzájomnej dohode so žalobkyňou 2. Nakoniec súd vykonal dokazovanie výkazom stravovaných osôb za mesiace apríl až jún 2018 (č.l. 314 až 316), z ktorej vyplynulo, že žalovaný 1 evidoval obedy u žalobkyne 1 v rovnakom rozsahu, ako jej dochádzku. Z dokladov o platbe za obedy, ktoré do konania predložili tak žalobkyne ako aj žalovaný 1 vyplynulo, že dňa 23.05.2018 uhradila žalobkyňa 2 za žalobkyňu 1 platbu stravného vo výške 12,88 EUR s účelom platby „Strava X. 4/2018“ a v rovnaký deň platbu vo výške 80,96 EUR s účelom platby „stravne X.“ (č.l. 320 až 321).

36. Na základe vykonaného dokazovania dospel súd k záveru, že žalobkyňa 1 navštevovala zariadenie žalovaného 1 už odo dňa 16.04.2018. Túto skutočnosť zhodne potvrdzovali obe svedkyne, pričom svedkyňa M. T. z pohľadu súdu dostatočne hodnoverne vysvetlila nepresnosť v jej písomnom vyjadrení zo dňa 06.09.2018. Rovnako ju potvrdzuje evidencia dochádzky. Hoci z výpovedí svedkyň je zrejmé, že evidencia dochádzky v konkrétny deň vzhľadom na spôsob, akým je vytváraná, nemusí predstavovať dôkaz o prítomnosti žiačky v škôlke (a zjavne ani nie je, keďže žalobkyňa 1 mala dochádzku evidovanú aj od 09.05.2018 do 11.05.2018, hoci v tom čase bola preukázateľne v nemocnici (č.l. 41)), z pohľadu súdu nedáva zmysel, aby žalovaný 1 začal bezdôvodne evidovať prítomnosť žalobkyne 1 v škôlke odo dňa 16.04.2018, ak by tam táto na základe dohody s žalobkyňou 2 ako zákonnou zástupkyňou žalobkyne 1 reálne nezačala chodiť.

37. Podstatným dôkazom preukazujúcim prítomnosť žalobkyne 1 v škôlke od 16.04.2018 sú aj platby stravného, ktoré uhradila žalobkyňa 2. Tá vo svojom vyjadrení zo dňa 15.06.2023 (č.l. 704) tvrdila, že výška stravného v danom období bola 3,22 EUR denne, v dôsledku čoho zaplatila 86,48 EUR za január 2018, následne 12,88 EUR za 4 dni v máji (28.05. - 31.05.) a potom 80,96 EUR za jún 2018 (suma znížená o preplatok z januára). Toto tvrdenie sa však zjavne nezakladá na pravde, nakoľko súd si je už len z vlastnej činnosti vedomý, že v danom období v škôlkach v X. P. v W. bolo denné stravné menej ako 2,- EUR. Tomuto zodpovedajú aj údaje z výkazov stravovaných osôb predložených žalovaným 1, podľa ktorých bola cena obeda v danom čase 1,84 EUR. Tejto sume zároveň zodpovedajú platby žalobkyne 2 za stravu vykonané dňa 23.05.2023 v celkovej sume 93,84 EUR (12,88 + 80,96), čo je platba presne za 51 obedov (1,84 x 51 = 93,84), pričom podľa výkazu mala žalobkyňa evidovaných 52 obedov. Z toho je zároveň zrejmé, že žalobkyňa 2 svojím vyjadrením v tejto otázke zavádzala súd, pričom rovnako súd zavádzala aj pri priamych vyjadreniach ohľadom nástupu žalobkyne 1 do škôlky, kde si jej vyjadrenia navzájom odporovali (viď ods. 34 vyššie). Skutočnosť, že žalobkyňa 1 začala do škôlky opätovne chodiť už v apríli potvrdzuje aj záznam o školskom úraze, v ktorého druhej časti je uvedené, že počet vymeškaných vyučovacích dní v dôsledku úrazu bol 54, čo zodpovedá obdobiu od 26.01.2018 do 13.04.2018 (č.l. 604).

38. Súd teda dospel k záveru, že žalobkyňa 1 navštevovala opätovne žalovaného 1 už od 16.04.2018. V dôsledku toho je akýkoľvek nárok na náhradu škody spočívajúci v nákladoch na centrum BASIC v období máj až jún 2018 vylúčený, nakoľko aj podľa vyjadrenia žalobkyne 2 malo toto centrum len nahrádzať predškolskú prípravu, ktorú ale žalobkyňa 1 v tomto období riadne absolvovala v škôlke.

39. Súd žalobkyne 1 nepriznal ani nárok na náhradu nákladov za centrum BASIC za mesiace marec a apríl. Z vykonaného dokazovania mal súd za nesporné, že žalovaný 1 poskytol žalobkyne 2 pracovné listy, pomocou ktorých mohla realizovať predškolskú prípravu žalobkyne 1. Takúto formu prípravy pokladal súd za dostatočnú, vzhľadom na to, že žalobkyňa 2 bola počas celého marca a väčšiny apríla so žalobkyňou 2 doma a nechodila do práce (v dôsledku čoho má nárok na náhradu škody priznanú

týmto rozsudkom). Mohla tak so žalobkyňou 2 realizovať predškolskú prípravu samostatne, keďže podľa názoru súdu ide o činnosť, ktorú bežný dospelý pomocou pracovných listov zvládne. V prípade potreby mohla zároveň žalobkyňa 2 kontaktovať žalovaného 1. V prípade, že sa rozhodla predškolskú prípravu žalobkyni 2 osobitne zabezpečiť v centre BASIC, je to jej rozhodnutím a vzhľadom na ostatné okolnosti nejde o skutočnosť, ktorá by bola nevyhnutným dôsledkom úrazu.

40. Celkovo tak súd žalobkyni 1 priznal sumu 5.373,09 EUR (5.470 - 255,97 + 159,06). Vzhľadom na to, že vo výroku rozsudku v tomto prípade nie je dôležité rozlíšenie jednotlivých titulov, priznal súd žalobkyni 1 voči žalovaným v prvom výroku rozsudku túto sumu ako celok.

41. Pri nároku žalobkyne 2 na náhradu straty na zárobku súd vykonal dokazovanie prehľadom miezd žalobkyne 2 v spoločnosti BMF spol. s r.o., IČO: 35 782 251 za obdobie rokov 2017 a 2018 (č.l. 77 až 81), rozhodnutiami Sociálnej poisťovne o vyplácaní ošetrovného od 25.01.2018 a od 07.05.2018 (č.l. 82 až 88). Z vykonaného dokazovania mal za preukázané, že žalobkyni 2 vznikla v dôsledku starostlivosti o žalobkyňu 1 strata na zárobku vo výške 1.249,45 EUR, pričom táto suma je rozdielom reálne dosiahnutého príjmu žalobkyne 2 za obdobie január až jún 2018 vo výške 1.136,65 EUR (979,15 EUR mzda + 2 x 78,65 EUR ošetrovné) a mzdy, ktorú by žalobkyňa 2 dosiahla v prípade, ak by sa o žalobkyňu 1 nemusela starať (2.385,90 EUR). Zároveň súd pokladá za preukázanú aj príčinnú súvislosť medzi úrazom a vznikom straty na zárobku, nakoľko žalobkyňa 2 nepracovala v mesiacoch, keď sa starala o maloletú žalobkyňu 1, ktorá starostlivosť vyžadovala práve v dôsledku úrazu. Súd tak žalobkyni 2 priznal druhým výrokom žalovanú sumu vo výške 1.249,45 EUR.

42. Keďže žalobkyni 1 súd nepriznal celú požadovanú sumu, vo zvyšnej časti súd žalobu tretím výrokom zamietol.

43. Okrem istiny súd priznal obom žalobkyniam aj úrok z omeškania. V zmysle § 563 Občianskeho zákonníka ak nie je čas splnenia dohodnutý, ustanovený právnym predpisom alebo určený v rozhodnutí, je dlžník povinný splniť dlh prvého dňa po tom, čo ho o plnenie veriteľ požiadal. Žalobkyne v žalobe tvrdili, že žalobu ako výzvu na zaplatenie zaslali žalovaným dňa 24.01.2020. Hoci túto skutočnosť v konaní nepreukázali, žalovaní ju v konaní nerozporovali, súd ju preto pokladal za nespornú a žalobkyniam priznal úrok z omeškania od nasledujúceho dňa, t.j. odo dňa 25.01.2020.

44. Výška úrokov z omeškania je v zmysle § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka v spojení s § 3 nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka, o päť percentuálnych bodov vyššia ako základná sadzba Európskej centrálnej banky pre refinančné obchody platná k prvému dňu omeškania. Keďže táto sadzba bola ku dňu 25.01.2020 vo výške 0%, súd stanovil výšku úrokov z omeškania v súlade so žalobným návrhom na 5%.

45. Pri rozhodovaní o nároku na náhradu trov konania súd postupoval podľa § 255 ods. 1 CSP, v zmysle ktorého súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. Keďže žalobkyňa 2 mala v konaní plný úspech, súd jej voči obom žalovaným priznal nárok na náhradu trov vo výške 100%. Žalobkyňa 1 dosiahla v konaní o svojom nároku 80,5% úspech (sumu 5.373,09 EUR z celkovej žalovanej sumy 6.676,14 EUR), žalovaní dosiahli v tom istom konaní 19,5% úspech, v dôsledku čoho súd v súlade s ustálenou judikatúrou rozhodol o priznaní nároku na náhradu trov v rozsahu rozdielu medzi úspechmi strán, a teda priznal žalobkyni 1 nárok na náhradu trov konania v rozsahu 61%.

46. O výške nároku na náhradu trov konania rozhodne po právoplatnosti tohto rozsudku samostatným uznesením vyšší súdny úradník.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je prípustné odvolanie (§ 355 CSP), ktoré je možné podať v lehote 15 dní od jeho doručenia na Mestskom súde Bratislava IV.

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (§ 127 CSP) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh). Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže

odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania. Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že:

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Ak povinný dobrovoľne nespĺní to, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie súdu, oprávnený môže podať návrh na výkon exekúcie podľa osobitného predpisu (zákon č. 233/1995 Z.z., Exekučný poriadok).